

Двадесетъ и вторий сонетъ.

Книгата на книгитѣ!

Не въ книгитѣ, не въ книгитѣ познания търсете! . . .
Книжовна истина е зракъ лъстивъ! Сѣнь смисълъ нема!
Мечта лучиста, звучна рѣчь — сж играла! . . . Четете
Въ Природата, — тѣзь страшна и блистателна Поема! .

Четете Епопеята на Силата безока
Която тласка всѣка тварь къмъ гибель неотложна,
Която толкозь сладостно и тихо е жестока, —
Прѣдъ общий и безкрайний стонъ е толкозь безтревожна! .

Четете Библията на всесвѣтнитѣ Сждбини, —
Написана — не съ буквици — а съ купъ отъ развалини! .
И вижте, вижте какъ едвамъ досвършеното дѣло

Човѣшко — хваща да старѣй, — и пада, отживѣло! .
И вижте какъ Добро и Зло въ утробата отиватъ
На мощната Природа, и навѣки тамъ се сливатъ!

